

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **INTEN GROUP s. r. o.**, IČ: 29314011
sídlem Božetěchova 3003/133, 612 00 Brno
zastoupen advokátem Mgr. Igorem Penkou, ev. č. ČAK 13580
sídlem nám. Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2019, č. j. 4944/19/5300-22444-711887

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 8. dubna 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2019, č. j. 4944/19/5300-22444-711887, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „prvostupňový správce daně“) ze dne 29. listopadu 2017, č. j. 4762825/17/3003-52521-707951, platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 989 Kč (dále též „platební výměr“) a odvolání žalobce ze dne 2. ledna 2018 (doplněné dne 8. ledna 2018) proto zamítl.

II. Obsah žaloby

2. Předně žalobce v podané žalobě vyjadřuje nesouhlas se závěry žalovaného a zcela odmítá pochybnosti prvostupňového správce daně ohledně faktického přijetí zdanitelného plnění od společnosti FK Holding s. r. o. (dále též „FK Holding“), za situace, kdy pásové rypadlo a sadu lešení od pořízení využíval pro vlastní podnikání – tj. provádění staveb, jejich změn a odstraňování.
3. Prvním okruhem žalobních námitek upozorňuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění. Je přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí není konkretizováno, v čem je spatřována nevěrohodnost a účelovost důkazních prostředků doložených daňovým subjektem, proč správce daně vyhodnotil důkazy tímto způsobem a které pochybnosti správce daně nebyly odstraněny. Správce daně také neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení výroku rozhodnutí. To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, kde soud mj. vyslovil, že neuvede-li správní orgán skutečnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, trpí takovéto rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
4. Druhým okruhem žalobních námitek brojí proti tomu, že prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění, tj. pásového rypadla a sady lešení. Uvádí, že nesoulad způsobu úhrady kupní ceny za pásové rypadlo a lešení nemůže být důvodem pro neuznání nároku na odpočet z daně. Jakékoli civilně-právní ujednání mezi stranami, které by se správci daně mohlo zdát nepřiléhavé vůči faktické realizaci, nemůže odůvodnit odmítnutí nároku na odpočet DPH, jelikož toto musí být posuzováno výlučně z hlediska veřejnoprávních norem. Rozhodným pro posuzovanou situace je to, zda se obchodní případ realizoval, přičemž bylo jasně dokázáno a doloženo, že k faktickému přijetí a uskutečnění zdanitelného plnění došlo, což bylo prokázáno smluvní dokumentací, svědeckou výpovědí a v rámci místního šetření. Nadto navrhuje opětovnou svědeckou výpověď p. K. K., která má prokázat faktické užívání pásového rypadla a sady lešení. Nesouhlasí ani s hodnocením překlepů, chyb a časových nesrovnalostí v doložené dokumentaci, které dle správce daně zapříčiňují nevěrohodnost doložených dokumentů. Je zcela na subjektech smluvního vztahu, aby si v intencích práva ujednali obsah vzájemného smluvního vztahu. Nesrovnalostmi v dataci dokumentů není možné prokazovat neexistenci deklarovaného plnění.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v rámci svého vyjádření, které bylo doručeno zdejšímu soudu dne 29. srpna 2021 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. K prvnímu okruhu žalobních námitek uvedl následující. Dle žalovaného jsou ve zprávě o daňové kontrole řádně vyhodnoceny všechny podklady, které žalobce za účelem prokázání

svých tvrzení předložil, přičemž správce daně vždy odůvodnil, z jakých důvodů považuje tyto dokumenty za účelové a k prokázání věci nedostačující. Nadto se jedná o námitku obecnou, bez bližší konkretizace a bez uvedení konkrétního důkazu, proto žalovaný pouze stručně shrnuje, že má za to, že ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, z jakých skutečností správce daně vycházel a co bylo podkladem pro jeho rozhodování.

7. K druhému okruhu žalobních námitek uvedl následující. Ve vztahu k tvrzení žalobce, že ten unesl důkazní břemeno, žalovaný odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stran pořízení sady lešení žalobce neprokázal způsob přepravy, ani jeho faktické převzetí. Najisto nebyla ani postavena skutečnost, zda žalobce za zboží zaplatil. Žalobce sice unesl primární důkazní břemeno předložením daňových dokladů, nicméně, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním.

IV. Replika žalobce

8. Žalobce v rámci svého vyjádření, které bylo doručeno zdejšímu soudu dne 3. prosince 2019, uvedl, že o neunesení důkazního břemene a prokázání faktického plnění nemůže být pochyb, když pásové rypadlo a sadu lešení od pořízení využíval pro vlastní podnikání. Trvá na skutečnosti, že unesl jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. Žalobce považuje jím dodané dokumenty pro osvědčení fakticity přijetí předmětného plnění za naprosto dostačující a jako takové prokazující plnění od společnosti FK Holding, a to jak v rovině právní, tak v rovině faktické. Předmět smlouvy byl dle žalobce vymezen jasně a určitě, přičemž mezi stranami bylo nesporné, co je předmětem koupě. Postup správce daně považuje za exces při správním uvážení. Nakonec uvádí, že setrvává na své námitce nepřezkoumatelnosti, kdy má za to, že právní názor žalovaného je nesprávný, jelikož předmětné rozhodnutí nekonkretizuje v čem je spatřována nevěrohodnost důkazů, proč správce daně takto důkazní prostředky hodnotí a které pochybnosti nebyly odstraněny.

V. Ústní jednání

9. Ve věci proběhlo dne 23. června 2021 jednání před Krajským soudem v Brně, za účasti právního zástupce žalobce, žalobce a žalovaného.
10. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Předně poukázal na to, že ze strany správního orgánu se jedná o exces, neboť hodnocením civilněprávních ujednání, které jsou řízeny autonomií vůle a smluvní volností, dospěla k nepřiměřeným a nepřezkoumatelným závěrům ohledně toho, že plnění neproběhlo dle kupních smluv. Žalobce považuje napadené rozhodnutí taktéž za nepřezkoumatelné, neboť absentuje řádné odůvodnění a napadené je vnitřně rozporné. Žalovaný též opomíjí, že dle občanského zákoníku k přechodu vlastnického práva dochází již samotnou smlouvou. Existenci předmětného zboží lze prokázat také aktuálním stavem, neboť pásové rypadlo a sada lešení se nachází na stavebních zakázkách. Dle ustálené judikatury je zejména rozhodující, zda došlo k reálnému plnění a tato záležitost má být posuzována z hlediska veřejnoprávních norem.
11. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě. Co se týče přechodu vlastnického práva, na smlouvách byla uvedena výhrada vlastnického práva a v řízení nebylo prokázáno, že žalobce za zboží uhradil plnou kupní cenu. Pokud jde o lešení a pásové rypadlo, v daném případě měl správce daně o fakticitě plnění především kvůli tomu, že žalobce deklaroval přijetí zdanitelného plnění ještě

předtím, než jeho dodavatel zboží nakoupil. Tyto pochybnosti byly dále prohloubeny, všechny předložené důkazní prostředky byly ve vzájemném rozporu.

12. Soud následně zrekapituloval listiny obsažené v soudním spisu, ze kterých vycházel jako z podkladů. Žalobce navrhl doplnění dokazování ve smyslu svědecké výpovědi K. K., výslech aktuálního jednatele žalobkyně, který se může vyjádřit k reálnému užívání sady lešení a pásového rypadla, dále výslech zaměstnanců žalobce, kteří jsou aktuálně na zakázce, na kterých se předmětné zboží nachází, a nakonec ohledání na místě samém, které má prokázat skutečnou existenci předmětného zboží a také to, že je zboží využíváno k ekonomické aktivitě žalobce.
13. V závěrečném návrhu právní zástupce žalobce setrval na požadavku, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žalovaný dne 6. února 2019 v napadeném rozhodnutí potvrdil dodatečný platební výměr prvostupňového správce daně. Uvedený dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015 byl prvostupňovým správcem daně vydán na základě výsledků daňové kontroly za toto zdaňovací období, přičemž závěr této kontroly byl shrnut ve zprávě o daňové kontrole ze dne 28. listopadu 2017, č. j. 4732550/17/3003-60562-711092.
16. Důvodem doměření daně byly pochybnosti správce daně stran faktické existence deklarovaných plnění a žalobce v rozporu s § 72 a § 73 zákona o DPH neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění od dodavatele FK Holding, a to v souladu s předloženými daňovými doklady, tudíž nenaplnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně. Na základě závěrů daňové kontroly byl nárokový odpočet správcem daně proto snížen o 1.188.075 Kč na konečných 989 Kč.
17. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

18. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění. V rozhodnutí není konkretizováno, v čem je spatřována nevěrohodnost a účelovost důkazních prostředků doložených daňovým subjektem, proč správce daně vyhodnotil důkazy tímto způsobem a které pochybnosti správce daně nebyly odstraněny. Správce daně také neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení výroku rozhodnutí.
19. Touto otázkou by se soud musel zabývat i bez příslušných žalobních námitek, jelikož se jedná o předpoklad dalšího věcného přezkumu (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Namítanou nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku odůvodnění se zabýval přednostně.
20. Pokud jde o napadené rozhodnutí, k tomu soud v obecné rovině uvádí, že jej považuje za plně přezkoumatelné. Žalovaný na str. 1 – 2 stručně popsal skutkový stav, dále se na str. 2 – 5 zabýval shrnutím právního základu posuzovaného případu, jakož i relevantní

judikaturou správních soudů. V navazující části se žalovaný již zabýval aplikací právního základu na skutkový stav, přičemž na str. 5 – 11 se zabýval nákupem sady lešení. Z této části rozhodnutí vyplývá, že žalovaný podrobně přezkoumal jednotlivé důkazní prostředky týkající se úvěrové smlouvy, kupní smlouvy, výsledku K. Kosteckého, úhrady zboží, místního šetření, přepravy a dodání zboží, přepravce zboží. Závěry poté správce daně shrnul v bodech 56. – 57. napadeného rozhodnutí. Dále se žalovaný na str. 11 – 15 zabýval nákupem pásového rypadla. Z této části rozhodnutí vyplývá, že žalovaný podrobně přezkoumal jednotlivé důkazní prostředky týkající se úvěrové smlouvy, kupní smlouvy, výsledku K. Kosteckého, úhrady zboží, přepravy a dodání zboží a identifikace stroje. Závěry poté správce daně shrnul v bodě 83. napadeného rozhodnutí.

21. Nakonec žalovaný v bodech 84. – 92. vypořádal procesní a hmotněprávní námitky žalobce z podaného odvolání. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč správce daně hodnotil důkazy jako nevěrohodné, z jakého důvodu nebyly pochybnosti správce daně odstraněny a podrobně jsou rozvedeny též úvahy, jež vedly správce daně k potvrzení platebního výměru (k tomu soud odkazuje např. na body 35., 37., 38., 43., 47., 51. a další napadeného rozhodnutí).
22. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je odůvodněno v souladu s nároky kladenými na odůvodnění správního rozhodnutí. Nezbyvá proto než uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a hodnocení důkazů, jakož i skutečnosti vyplývající z těchto důkazů, jsou žalovaným řádně odůvodněny.
23. Na základě výše uvedeného soud shledal námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.

K otázce důkazního břemene a prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění

24. Předmětem sporu v právě posuzovaném případě je otázka, zdali žalobce naplnil ve vztahu k přijatému plnění (pásové rypadlo a sada lešení) od společnosti FK Holding podmínky uvedené v § 72 a § 73 zákona o DPH a zda prokázal faktické přijetí zdanitelných plnění v souladu s předloženými daňovými doklady.
25. Žalobce zastává přesvědčení, že správci daně předložil veškeré nezbytné důkazy, které osvědčují faktické přijetí a uskutečnění zdanitelného plnění. Tyto skutečnosti byly prokázány daňovými doklady za převod, kupními smlouvami, smlouvou o úvěru, pokladními doklady s účelem platby – splátka úvěru a výsledkem K. K. Dále je toho názoru, že nesoulad způsobu úhrady kupní ceny za pásové rypadlo a lešení nemůže být důvodem pro neuznání nároku na odpočet z daně. Jakékoli civilně-právní ujednání mezi stranami, které by se správci daně mohlo zdát nepřiléhavé vůči faktické realizaci, nemůže odůvodnit odmítnutí nároku na odpočet DPH, jelikož toto musí být posuzováno výlučně z hlediska veřejnoprávních norem. Nakonec nesouhlasí ani s hodnocením překlepů, chyb a časových nesrovnalostí v doložené dokumentaci, které dle správce daně zapříčiňují nevěrohodnost doložených dokumentů. Je zcela na subjektech smluvního vztahu, aby si v intencích práva ujednali obsah vzájemného smluvního vztahu. Nesrovnalostmi v dataci dokumentů není možné prokazovat neexistenci deklarovaného plnění.
26. Z takto formulované námitky soudu vyplývá, že žalobce brojí proti tomu, že v souzené věci unesl břemeno tvrzení, jakož i břemeno důkazní, tudíž prokázal faktické přijetí pásového rypadla a sady lešení, proto se neztotožňuje s posouzením správce daně i žalovaného.

27. Dle § 72 zákona o DPH je plátce „oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.“
28. Podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně jsou vymezeny v § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, který stanovuje, že „[p]ro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.“
29. Otázkou důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Tuto judikaturu lze shrnout následovně. V souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu nese každý daňový subjekt povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Daňové řízení totiž není ovládáno zásadou vyšetřovací, ale je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Pokud jde o obsah povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ve vztahu k nároku na odpočet DPH, je nezbytné vycházet zejm. z § 72 a § 73 zákona o DPH, neboť právě tato ustanovení nárok na odpočet daně a podmínky pro jeho uplatnění upravují. Z těchto ustanovení vyplývá, že chce-li daňový subjekt nárok na odpočet daně uplatnit, je povinen tvrdit, že od jiné osoby, která musí být v době transakce také plátcem DPH, přijal určité zboží či služby, které zákon označuje jako zdanitelná plnění [§ 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH]. Současně musí svá tvrzení prokázat, což činí zpravidla svým účetnictvím. Daňový subjekt proto splní svou povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením uvedeným v daňovém přiznání, předloží-li ke konkrétním transakcím daňový doklad s předepsanými náležitostmi.
30. Přestože je prokazování odpočtu DPH prvotně záležitostí dokladovou, je nezbytné respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Nedojde-li k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je v daňových dokladech deklarováno, neboť o faktickém stavu (tj. jeho faktické realizaci) jsou pochybnosti, nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH ani doklad se všemi požadovanými náležitostmi. Nárok na odpočet daně má totiž základ ve faktické existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně, nikoli ve formálním dokladu. Přestože je tedy odpočet podmíněn formálním vykazáním zdanitelného plnění (předložením dokladu), nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 - 72, vycházející z nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99; či nověji rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017 - 139). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 -71, daňový doklad „není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci – tj. přijetí zdanitelného plnění.“
31. V souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu leží po předložení daňového dokladu důkazní břemeno na správci daně, neboť ten prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (tj. i daňového dokladu). Tato důkazní povinnost neznamená, že by správce daně musel prokázat rozpor účetního případu se skutečností (nejde tedy o povinnost prokázat absolutní jistotu), proto ne každá chyba v účetnictví bude představovat

požadovanou intenzitu pochybností. Správce daně pro unesení svého důkazního břemene musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS a ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 Afs 265/2016 - 62. V každém případě je však pro přechod důkazního břemene „zpět“ na daňový subjekt nezbytné, aby správce daně své pochybnosti kvalifikovaně vyjádřil. Jen tak totiž daňový subjekt zjistí, z jakých důvodů nejsou jím předložené doklady pro uplatnění odpočtu DPH dostatečné, tj. na základě čeho hodnotí správce předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], a jak se proti uvedeným pochybnostem může případně bránit. Byť zákon nestanoví, jak má správce daně vyjádřit své pochybnosti z hlediska formy, bude se tak dít v průběhu daňové kontroly za splnění všech zákonných podmínek zpravidla právě výzvami.

32. Uvedená východiska mají svůj odraz také v judikatuře Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 15. května 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, vyslovil, že *„důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“* Pouhé předložení daňového dokladu (být po formální stránce bezvadného) proto nemůže být dostačujícím podkladem pro uznání nároku na odpočet daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2014, č. j. 5 Afs 65/2013). Jako takový sám o sobě daňový doklad neprokazuje, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2008, č. j. 9 Afs 93/2007). Z uvedeného vyplývá, že je povinností daňového subjektu v pochybnostech prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2008, č. j. 9 Afs 93/2007, ze dne 30. srpna 2005, č. j. 5 Afs 188/2004, nebo nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95).
33. Lze shrnout, že daňový subjekt je povinen tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení vychází ze shora citovaného § 72 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož má plátců nárok na odpočet jen tehdy, použije-li přijatá zdanitelná plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Prokázání uskutečnění plnění je v první fázi záležitostí dokladovou, současně je však nezbytné trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. Požadoval-li tedy správce daně po žalobci, aby prokázal, že k přijetí konkrétních tvrzených plnění došlo, je takový požadavek naprosto na místě. Správce daně je povinen ověřovat fakticitu splnění podmínek pro čerpání nároku na odpočet deklarované daně. Pro prokázání nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 zákona o DPH s ohledem na citovanou judikaturu nutno jednoznačně prokázat i to, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno.
34. Závěr správce daně lze shrnout tak, že v průběhu daňové kontroly správci daně vznikly pochybnosti ohledně přijatých zdanitelných plnění od obchodní korporace FK Holding. Jednalo se o pásové rypadlo Volvo EC 240 CNL a sadu lešení BOSTA (s. 9 zprávy o daňové kontrole).

a) Pásové rypadlo

35. Ve vztahu k pásovému rypadlu správce daně zjistil, že v předložené kupní smlouvě není konkrétně specifikován předmět kupní smlouvy (tj. chybí např. výrobní číslo stroje či jiná přesná specifikace). Ve smlouvě o úvěru (věřitel DOA) není konkrétně specifikován předmět financování, ve smlouvě o úvěru též není uvedeno, který den byla podepsána. Na základě této smlouvy měl žalobce platit částku 69.416 Kč měsíčně, avšak dle zjištění správce daně platba v této výši na bankovní účet společnosti DOA neodchází. Správce daně také vyslechl K. K. (jednatel společnosti FK Holding), který uvedl, že pásové rypadlo bylo přepravováno přímo od jeho dodavatele z Ostravy do Plzně k žalobci, avšak svědek ani FK Holding přepravu nezajišťoval a předání se nezúčastnil a zboží neskladoval (s. 9 zprávy o daňové kontrole).
36. Uvedené pochybnosti správce daně o faktickém pořízení pásového rypadla byly žalobci sděleny výzvou k prokázání skutečností ze dne 9. března 2017, č. j. 955833/17/3003-60562-711092 (č. l. A33 ve správním spise). Na tuto výzvu nebylo reagováno. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil důkazní prostředky, které by prokázaly faktické přijetí zdanitelného plnění, tj. nebyly předloženy žádné doklady o přepravě, dodací listy ani předávací protokoly, nebyla předložena majetková karta, není zřejmé, které osoby přepravu převáděly (blíže viz str. 10 zprávy o daňové kontrole), neunesl proto žalobce důkazní břemeno a dostatečně věrohodně neprokázal faktické přijetí pásového rypadla. Těmto závěrům správce daně nemá zdejší soud co vytknout.
37. S výsledkem daňové kontroly byl žalobce dle § 88 odst. 1 písm. d) daňového řádu seznámen zasláním výsledku kontrolního zjištění, č. j. 2288374/17/3003-60562-709478 (č. l. A34 ve správním spise). V reakci na výsledek kontrolního zjištění se žalobce vyjádřil k pořízení pásového rypadla a ve vztahu k němu doplnil důkazní prostředky, tj. předávací protokol k pásovému rypadlu, fotografie pásového rypadla a příjmové pokladní doklady znějící na částky 250.000 Kč (č. l. A39 ve správním spise).
38. Závěr správce daně k těmto doplněným vyjádřením lze shrnout tak, že předávací protokol byl dle správce daně vytvořen dodatečně a účelově. K tomu závěru dospěl na základě následujících skutečností. Svědek K. K. uvedl, že přepravu pásového rypadla nezajišťoval FK Holding a nikdo se této přepravy neúčastnil. Doložený důkazní prostředek však obsahuje razítko společnosti FK Holding a v něm podpis, který není možné identifikovat. Toto razítko navíc nekoresponduje s razítky např. na kupní smlouvě k pásovému rypadlu. Ke skutečnosti, kdo tedy pásové rypadlo žalobci předal, se žalobce nevyjádřil. Co se týče příjmových pokladních dokladů, které se týkaly úvěru u společnosti DOA, správce daně dospěl k závěru, že financování pásového rypadla je fiktivní a pokladní doklady mající prokázat úhrady poskytnutého úvěru byly vytvořeny dodatečně a účelově. K tomuto závěru správce daně dospěl proto, že dle smlouvy o úvěru měla splátka činit 69.416 Kč s měsíční periodicitou. Taková částka však ve prospěch DOA neodcházela. Správce daně tak zajistil účetní evidenci obchodní korporace DOA. V účetním deníku jsou jednotlivé hotovostní platby, které se liší od výše splátky uvedené ve smlouvě, datumově a částkou v průběhu roku zavedeny dle doložených pokladních dokladů, a to včetně výnosu ve výši 664.960 Kč. Také bylo zjištěno, že pro daňový subjekt vzniklé nákladové úroky ve výši 664.960 Kč nejsou uvedeny ve výkazu zisku a ztrát daňového subjektu (blíže soud odkazuje na str. 18 zprávy o daňové kontrole). Tyto skutečnosti vedly k závěru o fiktivním financování. Taktéž předložení sériového čísla pásového rypadla až v reakci na výsledky daňové kontroly nepřispělo k auditní stopě deklarovaného plnění. Správce daně

uzavřel, že absence identifikace nemusí mít vliv na platnost právního jednání, nicméně má za to, že absence konkrétní identifikace nevytváří spolehlivou vazbu mezi daňovým dokladem, smlouvami a daným plněním. S ohledem na shora uvedené proto nedošlo ke změně kontrolního zjištění, neboť i tyto doložené důkazní prostředky byly vyhodnoceny jako nevěrohodné a účelově vytvořené.

39. Tomuto posouzení posléze přisvědčil i žalovaný a obdobně vyhodnotil tvrzení a důkazní návrhy žalobce ve vztahu k pásovému rypadlu (srov. body 58. – 83. napadeného rozhodnutí). Nadto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce měl nakoupit pásové rypadlo od FK Holding dříve, než tato společnost předmětné zboží přijala od svého dodavatele (v podrobnostech bod 74. napadeného rozhodnutí). Žalovaný potvrdil také neodstraněné pochybnosti stran přepravy zboží (v podrobnostech body 70. – 75. napadeného rozhodnutí). Doplnil také pochybnosti stran financování zboží. V souvislosti s úvěrovou smlouvou měl žalobce splácet dlužnou částku v měsíčních splátkách ve výši 69.419 Kč. Dle pokladních dokladů však žalobce deklaroval, že společnosti DOA zaplatil částku 4.164.960 Kč, tj. celou dlužnou částku, v období od 4. května 2015 do 30. července 2015. Tyto pokladní doklady byly doloženy až v návaznosti na seznámení s kontrolními zjištěními. Pokud by tedy žalobce hradil tyto finanční prostředky místo společnosti DOA svému dodavateli, již dne 15. července 2015 by byla kupní cena uhrazena. Žalobce však namísto toho zaplatil společnosti DOA celkem 6.718.080 Kč. Tento postup nemá dle žalovaného žádné ekonomické a logické opodstatnění, neboť pakliže žalobce konkrétními částkami v tomto období disponoval, není zřejmé, z jakého důvodu si vzal na koupi zboží věru na pět let, který splatil během tří měsíců (blíže viz body 64 a následující napadeného rozhodnutí). Soud konstatuje, že ani těmto závěrům správce daně a žalovaného nemá co vytknout.
40. S ohledem na shora uvedené tak soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že ten zdanitelné plnění řádně prokázal a unesl tak své důkazní břemeno. Soud konstatuje, že v tomto ohledu sdílí právní názor se správcem daně, jakož i žalovaným, v tom smyslu, že žalobci se v řízení nepodařilo unést důkazní břemeno ve vztahu k jeho tvrzení, tzn., že pásové rypadlo jako zdanitelné plnění fakticky přijal.
41. Je primárně na daňovém subjektu, aby transakce mající vliv na výši DPH prováděl takovým způsobem, aby jejich uskutečnění mohl zpětně, v případě jejich zpochybnění správcem daně, spolehlivě prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2016, č. j. 1 Afs 96/2016). Lze shrnout, že důkazní povinnost nelze splnit pouhým předložením daňového dokladu, jelikož ten sám o sobě neprokazuje, že se zdanitelné plnění opravdu uskutečnilo. Ve vztahu k prokázání zdanitelného plnění, které spočívalo v koupi pásového rypadla, je na žalobci, aby měl k dispozici dostatečné záznamy o faktické realizaci transakce a faktickém předání tohoto zboží.
42. Nadto je třeba připomenout okolnosti posuzovaného případu, a to tu skutečnost, že žalobce předložil další listiny a dokumenty správci daně až poté, co byl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. Tyto však byly přílehlavě vyhodnoceny jako zjevně účelové (viz bod 38. tohoto rozhodnutí). Je zřejmé, že ke konkrétní identifikaci pásového rypadla došlo až po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění, avšak tyto údaje absentují na daňových dokladech, kupní smlouvě či úvěrové smlouvě. Tento doklad tedy nelze vyhodnotit jinak, než že jím nelze prokázat spolehlivě vazbu na pásové rypadlo blíže nespécifikované v kupní smlouvě. Také majetkovou kartu, která pouze obecně popisuje stroj bez uvedení značky nelze hodnotit jinak, než jako neprokazující vazbu na blíže

nespecifikované pásové rypadlo uvedené v kupní smlouvě. Ani protokol o předání pásového rypadla nelze vyhodnotit jako věrohodný, neboť obsahoval podpis osoby jednající za FK Holding, avšak K. K. během svědecké výpovědi uvedl, že za FK Holding se předání nikdo nezúčastnil. Pochybnosti vznikly také stran razítka uvedeného na předávacím protokolu, uvedení sériového čísla pásového rypadla, které však absentuje ve všech dříve předložených dokumentech a také ve vztahu k financování deklarovaného plnění (v podrobnostech soud odkazuje k bodům 58. – 83. napadeného rozhodnutí).

43. S ohledem na východiska rozdělení důkazního břemene ve vztahu k prokázání přijetí zdanitelného plnění dle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty shrnuté v bodech 27. – 33. tohoto rozhodnutí soud konstatuje, že správce daně v průběhu daňové kontroly odpovídajícím způsobem prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a úplnost listin a dalších důkazních prostředků poskytnutých žalobcem. Za takové situace tudíž přešlo důkazní břemeno na žalobce, který však výše uvedené pochybnosti správce daně neodstranil. Ani listiny doplněné v návaznosti na seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění nemohly závěry správce daně změnit, neboť tyto listiny byly správně vyhodnoceny jako účelově vytvořené.
44. Nakonec ani důkazní prostředky navržené v průběhu ústního jednání nebyly dále připuštěny, neboť s ohledem na předmět řízení a důvody, pro které žalovaný vydal napadené rozhodnutí není podstatné, zdali se pásové rypadlo skutečně aktuálně nachází na stavební zakázce a zdali je toto zboží využíváno k ekonomické činnosti žalobce. Žalovaný nerozporoval nabytí tohoto zboží, spornou otázkou v posuzovaném případě bylo především to, zdali žalobce nabyl zboží od uvedeného dodavatele a to tak, jak bylo tvrzeno na předložených dokladech.
45. Žalobce v podané žalobě rovněž zdůraznil, že nesoulad úhrady kupní ceny za pásové rypadlo, jakož i civilně-právní ujednání mezi stranami, které by se správci daně mohlo zdát nepřiléhavé vůči faktické realizaci, nemůže odůvodnit odmítnutí nároku na odpočet DPH. Také uvedl, že překlepy, chyby a časové nesrovnalosti nemohou v daném případě vést k závěru o nevěrohodnosti poskytnutých dokladů. Rozhodným dle žalobce pro posuzovanou situaci je to, zda se obchodní případ realizoval, přičemž bylo jasně dokázáno a doloženo, že k faktickému přijetí a uskutečnění zdanitelného plnění došlo, což bylo prokázáno smluvní dokumentací, svědeckou výpovědí a v rámci místního šetření.
46. Zdejší soud se s uvedeným se tvrzením žalobce ztotožňuje pouze částečně, a to ve vztahu k tvrzení, že rozhodným pro posuzovanou situaci je to, zda došlo k faktickému přijetí a uskutečnění zdanitelného plnění. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného shrnutí daňové kontroly, žalobce faktické přijetí neprokázal. Z § 92 odst. 2 daňového řádu lze seznat, že „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ a § 8 odst. 1 daňového řádu je zřejmé, že „[s]právce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“ Z obsahu správního spisu vyplývá, že správce daně hodnotil jednotlivé důkazy samostatně a také ve vzájemných souvislostech, přičemž hledisko časových nesrovnalostí, nedostatečné specifikace předmětu koupě či nesouladu v úhradě a přepravě vytvořilo řetězec nesrovnalostí, které způsobily vznik pochybností správce daně. Konkrétně specifikované pochybnosti správce daně však odstraněny nebyly.

b) Sada lešení

47. Ve vztahu k sadě lešení správce daně uvedl, že z výpovědi svědka K. K. (jednatel FK Holding) vyplynulo, že sada lešení byla přepravena z Prahy do Neslovic a cena byla zahrnuta již v ceně dodavatele pro FK Holding. K. K. se nakládky ani vykládky nezúčastnil a zboží nikde neskladoval. Avšak dle dodacího listu mělo dojít k předání zboží žalobcem v Praze. Z těchto dokumentů však není zřejmé, kdo zajišťoval přepravu, kdo zboží daňovému subjektu předal a jakým způsobem bylo zboží přepraveno do Neslovic.
48. Tyto pochybnosti správce daně o faktickém pořízení sady lešení byly žalobci sděleny výzvou k prokázání skutečností ze dne 12. ledna 2016, č. j. 48874/16/3003-60562-110922 (č. l. A13 ve správním spise). Žalobce na výzvu reagoval dne 16. února 2016 tak, že doklady byly správci daně částečně předány, přičemž fotodokumentace a podklady k přepravě lešení budou dodány do 23. února 2016. Tyto doklady však nebyly předloženy, proto správce daně vydal další výzvu k prokázání skutečností ze dne 31. srpna 2016, č. j. 3786239/16/3003-60562-711092 (č. l. A24 ve správním spise), ve které byl žalobce vyzván, aby prokázal a doložil faktické pořízení sady lešení. Na základě této výzvy žalobce předložil výpis z bankovního účtu svědčící o úhradě části kupní ceny ve výši 465.000 Kč na účet FK Holding a smlouvu o úvěru s obchodní korporací DOA.
49. Tyto důkazní prostředky správce daně vyhodnotil tak, že ve smlouvě o úvěru není konkrétně specifikován předmět financování, jelikož je pouze uvedeno „lešení BOSTA“ bez uvedení výrobního čísla či jiné konkrétní specifikace. Tato smlouva není podepsána ani žalobcem, ani společností DOA. Dle úvěrové smlouvy má měsíční splátka činit 42.552 Kč měsíčně, avšak platba v této ani jiné výši na účet společnosti DOA neodchází. V průběhu daňové kontroly správci daně nebyly předloženy důkazní prostředky, které by prokazovaly faktické přijetí zdanitelného plnění sady lešení. Nebyly doloženy doklady o přepravě, předávací protokoly, nebyla sdělena informace o osobách, které dopravu uskutečnily a zboží předávaly. Nebyla doložena majetková karta majetku a daňový subjekt neprokázal úhradu sady lešení (bližší viz str. 11 zprávy o daňové kontrole). S ohledem na uvedené proto žalobce neunesl důkazní břemeno a dostatečně věrohodně neprokázal faktické přijetí sady lešení. Těmto závěrům správce daně nemá zdejší soud co vytknout.
50. S výsledkem daňové kontroly byl žalobce dle § 88 odst. 1 písm. d) daňového řádu seznámen zasláním výsledku kontrolního zjištění, č. j. 2288374/17/3003-60562-709478 (č. l. A34 ve správním spise). V reakci na výsledek kontrolního zjištění se žalobce vyjádřil k pořízení sady lešení a ve vztahu k ní doplnil důkazní prostředky, tj. doplnil vyjádření, že doprava byla součástí dodávky zboží a probíhala ze strany dodavatele tak, že dodávka lešení byla nejprve prezentována jednatelem daňového subjektu v Praze a následně byla dodavatelem převezena na konečné místo určení a téhož dne (27. dubna 2015) převzata v Neslovicích, žalobce doplnil předávací protokol bez specifikace, příjmové pokladní doklady na částky 200.000 Kč obchodní korporaci DOA a majetkovou kartu sady lešení s datem pořízení 3. dubna 2015.
51. Závěr správce daně k těmto doplněným vyjádřením lze shrnout tak, že předávací protokol byl dle správce daně vytvořen dodatečně a účelově. Tento závěr vyplývá především z toho, že svědek K. K. uvedl, že přepravu sady lešení nezajišťoval a že této se nikdo za FK Holding nezúčastnil. Z doloženého dodacího listu pak vyplývá, že žalobce si převzal sadu lešení dne 27. dubna 2015 v Praze. Naproti tomu předávací protokol ze dne 27. dubna

2015 doložený žalobcem v reakci na výsledek daňové kontroly obsahuje razítko s názvem společnosti FK Holding a v něm podpis, který není možno identifikovat. Nadto se razítko FK Holding neshoduje s razítky uvedenými např. na kupní smlouvě. Z výše uvedených důvodů (rozporu tvrzení K. K. (FK Holding), že přepravu nezajišťoval a předávky se nezúčastnil a tvrzení žalobce, že dopravu zajišťoval dodavatel a k tomu předložený předávací protokol, na kterém je uvedena obchodní korporace FK Holding a místo převzetí Neslovice je v rozporu s dodacím listem, kde je jako místo převzetí uvedena Praha) považoval správce daně důkaz za nevěrohodný.

52. Co se týče příjmových pokladních dokladů, splátka úvěru měla činit 42.552 Kč s měsíční periodicitou. V rámci daňové kontroly však bylo zjištěno, že takové částky nikdy na bankovní účet DOA neodcházely. Správce daně proto zajistil účetní evidenci DOA. V účetním deníku za rok 2015 jsou jednotlivé hotovostní platby, které se liší od splátek uvedených v úvěrové smlouvě. Z doloženého deníku vyplynulo, že konečný zůstatek syntetického účtu 662, tedy výnosový úrok ve výši 407.545 Kč není účetně převeden v rámci převádění konečných zůstatků na účet zisků a ztrát a tento úrokový výnos není uveden ani ve výkazu zisku a ztráty za rok 2015. Stejně tak bylo zjištěno, že pro daňový subjekt vzniklé nákladové úroky nejsou uvedeny ve výkazu zisku a ztrát za rok 2015. Zjištěná nevěrohodnost, neprůkaznost a nesprávnost účetního deníku v kontextu se skutečností, že ani dodavatel úvěru ani žalobce nevykazuje související nákladové/výnosové úroky ve výkazu zisku a ztráty za rok 2015, vedla správce daně k závěru, že financování je fiktivní a pokladní doklady jsou vytvořeny účelově. Ve vztahu k majetkové kartě správce daně zjistil, že uvedené datum pořízení je 3. dubna 2015, avšak žalobce zboží přebral až dne 27. dubna 2015. Nadto dle kupní smlouvy měla sada lešení obsahovat 830 ks podlážek, 480 ks rámu a 921 ks zábradlí aj. V rámci místního šetření uskutečněného dne 26. října 2015 však správce daně zjistil pouze minimální množství lešení, které žalobce označil jako 20 % předmětného lešení. V rámci dalšího místního šetření v Židlochovicích zástupce žalobce uvedl, že se na místě nachází cca 60 % lešení, avšak správce daně při tomto místním šetření zjistil pouze 84 ks podlážek a k tomu odpovídající počet konstrukcí. Počet cca 84 ks podlážek pak odpovídá cca desetině celkového množství, a nikoliv 80 % jak uvádí žalobce. S ohledem na shora uvedené proto nedošlo ke změně kontrolního zjištění, neboť i tyto doložené důkazní prostředky byly vyhodnoceny jako nevěrohodné a účelově vytvořené.
53. Tomuto posouzení posléze přisvědčil i žalovaný a obdobně vyhodnotil tvrzení a důkazní návrhy žalobce ve vztahu k sadě lešení (srov. body 20. – 57. napadeného rozhodnutí). Nadto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce deklaroval přijetí zdanitelného plnění od společnosti FK Holding, přestože tato společnost nakoupila zboží, jež mělo být předmětem této obchodní transakce až dne 30. dubna 2015 od dodavatele Fertig. Rovněž nebyla věrohodně prokázána přeprava zboží a faktické převzetí (soud odkazuje k bodům 44. – 51. napadeného rozhodnutí). Žalovaný doplnil také pochybnosti stran financování zboží. V souvislosti s úvěrovou smlouvou měl žalobce splácet dlužnou částku v celkem šedesáti měsíčních splátkách ve výši 42.552 Kč. Dle pokladních dokladů však žalobce deklaroval, že společnosti DOA zaplatil částku 2.553.120 Kč, tj. celou dlužnou částku, v období od 7. května 2015 do 27. července 2015. Pokud by tedy žalobce hradil tyto finanční prostředky místo společnosti DOA svému dodavateli, již dne 13. července 2015 by byla kupní cena uhrazena. Žalobce však namísto toho platil společnosti DOA o 407.545 Kč. Tento postup nemá dle žalovaného žádné ekonomické a logické opodstatnění

(blíže viz body 33 a následující napadeného rozhodnutí). Soud konstatuje, že ani těmto závěrům správce daně a žalovaného nemá co vytknout.

54. S ohledem na shora uvedené tak soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že ten zdanitelné plnění řádně prokázal a unesl tak své důkazní břemeno. Soud konstatuje, že v tomto ohledu sdílí právní názor se správcem daně, jakož i žalovaným, v tom smyslu, že žalobci se v řízení nepodařilo unést důkazní břemeno ve vztahu k jeho tvrzení, tzn., že sadu lešení jako zdanitelné plnění fakticky přijal.
55. Soud konstatuje, že je primárně na daňovém subjektu, aby transakce mající vliv na výši DPH prováděl takovým způsobem, aby jejich uskutečnění mohl zpětně, v případě jejich zpochybnění správcem daně, spolehlivě prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2016, č. j. 1 Afs 96/2016). Lze shrnout, že důkazní povinnost nelze splnit pouhým předložením daňového dokladu, jelikož ten sám o sobě neprokazuje, že se zdanitelné plnění opravdu uskutečnilo. Ve vztahu k prokázání zdanitelného plnění, které spočívalo v koupi sady lešení, je na žalobci, aby měl k dispozici dostatečné záznamy o faktické realizaci transakce a faktickém předání tohoto zboží.
56. S ohledem na východiska rozdělení důkazního břemene ve vztahu k prokázání přijetí zdanitelného plnění dle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty shrnuté v bodech 27. – 33. tohoto rozhodnutí soud konstatuje, že správce daně v průběhu daňové kontroly odpovídajícím způsobem prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost a úplnost listin a dalších důkazních prostředků poskytnutých žalobcem. Za takové situace tudíž přešlo důkazní břemeno na žalobce, který však výše uvedené pochybnosti správce daně neodstranil. Ani listiny doplněné v návaznosti na seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění nemohly závěry správce daně změnit, neboť tyto listiny byly správně vyhodnoceny jako účelově vytvořené.
57. Nakonec ani důkazní prostředky navržené v průběhu ústního jednání nebyly dále připuštěny, neboť s ohledem na předmět řízení a důvody, pro které žalovaný vydal napadené rozhodnutí není podstatné, zdali se sada lešení skutečně aktuálně nachází na stavební zakázce a zdali je toto zboží využíváno k ekonomické činnosti žalobce. Žalovaný nerozporoval nabytí tohoto zboží, spornou otázkou v posuzovaném případě bylo především to, zdali žalobce nabyl zboží od uvedeného dodavatele a to tak, jak bylo tvrzeno na předložených dokladech.
58. Na základě výše uvedeného soud shledal námitky týkající se otázky důkazního břemene a prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění jako nedůvodné.

VII. Shrnutí a náklady řízení

59. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo Odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
60. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením

nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu